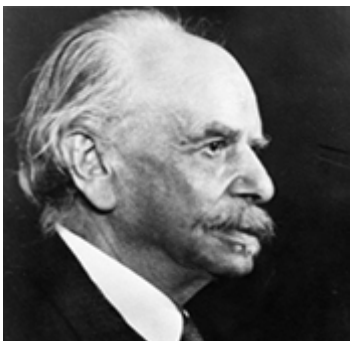

Hnutí, nepřátelské ke všem národnostem

Následující článek je ukázkou z knihy [MOJE PREBUDENIE](#) a jeho účelem je objasnit, kdo se skrývá za podporou nucené multirasové integrace v našich krajinách. Jak se mu to podařilo, jaký měl důvod a jaký je jeho cíl, o tom se dozvíte na dalších řádkách. Informace jsou vzhledem k současné napjaté situaci hlavně v západní Evropě mimořádně důležité, brzy dorazí i do naší země, což je při současném stavu nezadržitelné.

Málokdo to ví a tak je na čase, aby se to každý konečně dozvěděl. Realita je nelítostná – zkrátka, Židé se cítí být páni světa už od dávných dob a aby jim v cestě nestály žádné národní zájmy a zároveň aby uchovali svou vlastní rasovou identitu, snaží se o podlomení jakýchkoliv rasových, národních a kulturních pout mezi jejich oponenty, což je dnes uskutečňováno prostřednictvím různých hnutí za občanská práva, otevíráním hranic pro nebílé emigranty, mediální podporou těchto myšlenek, kriminalizováním myšlenek opozice skrz hrozby vysokých trestů za vyslovení odlišného názoru na rasu atd. Je toho o mnoho víc, po dalším studiu tohoto tématu se před vámi otevře nový nepoznaný svět.

Franz Boas je uznávaným otcem moderní rovnostářské antropologie. Byl židovským imigrantem pocházejícím z Německa s trochou antropologického vzdělání. V doktorské práci se zabýval tématem barva vody. Boas zavedl termín, který nazval „kulturní antropologie“. Předtím spadala antropologie oficiálně pod fyzikální vědy. Boas účinně rozdělil antropologii do samostatných disciplín kulturní a fyzikální antropologie.

První fyzikální antropologové byli skuteční rasoví vědci, protože studovali člověka a jeho evoluční vývoj skrze studium měřitelných fyzických charakteristik lidských ras, minulosti a současnosti. Každý dobrý fyzikální antropolog mohl vzít do rukou lidskou lebku a na základě jejich charakteristik rychle určit rasu dotyčného. Tyto fyziologické vědomosti byly samozřejmě důležité v určování vykopávek raného člověka a skládání kousků prehistorie a evolučního vývoje. Kulturní antropologie se více zabývala různými současnými kulturami lidstva a kulturně souvisícími otázkami starověku a prehistorie, což z ní činilo o mnoho méně precizní vědu otevřenou širokému výkladu.

Překvapivě předtím než se Boas stal předním antropologem, přijal rasové rozdíly v mentálních charakteristikách. V *The Mind of a Primitive Man* napsal:

„Rozdíly v struktuře musí být provázány rozdíly funkčními, fyziologickými, stejně tak jako psychologickými; a když jsme našli jasný důkaz o rozdílech ve struktuře mezi rasami; musíme předpokládat, že najdeme rozdíly i v mentálních charakteristikách.“

Oba Boasovi rodiče byli radikální socialisti v revolučním hnutí, které strhlo Evropu roku 1870. Jeho student Melville Herskovits napsal v Boasově životopise, že se Boasovy politické sympatie „nakláněly k různým typům socialismu“. V Sněmovně reprezentantů Spojených států bylo citováno Boasovo propojení s 44 předními komunistickými organizacemi.

Se sílícím nacizmem v Německu a zvyšujícím se vlivem rasově uvědomělých antropologů ve světové vědecké komunitě začal Boas organizovat svůj antropologický vliv do služeb svých politických zájmů. Začal podporovat šarlatánskou myšlenku, že ve skutečnosti neexistuje nic takového jako jsou individuální lidské rasy. Argumentoval, že ačkoliv existuje hodně rysů a barev pleti, mezi skupinami

(rasami) jsou jen malé genetické rozdíly, které jsou akorát výsledkem prostředí, které tyto rysy stvořilo. Do roku 1938 Boas výše zmíněnou definici s vydáním nové edice své knihy vynechal. Shromáždil okolo sebe značné množství židovských přívrženců jako byl např. Gene Weltfish, Isidor Chein, Melville Herskovits, Otto Klineberg či Ashley Montagu. Byl mezi nimi i černý vědec K. B. Clark a dvě ženy, Ruth Benedict a Margaret Mead. Mead později napsala známou knihu o Samoe (skupině ostrovů v jižním Pacifiku) „Coming of Age in Samoa“ – „Dospívání na Samoi“, kde navrhuje, že nevázané sexuální vztahy by snížily trauma a problémy teenagerů. (Její dílo bylo později vyvráceno Derekem Freemanem, který ukázal, že Mead zfalšovala své údaje o Samoe.)

Boas a celý jeho zástup přívrženců měli široké komunistické spojení. Opakovaně prohlašoval, že je ve „svaté válce proti rasismu“ a zemřel náhle během formálního oběda, když opět a v tu chvíli i naposledy zdůrazňoval potřebu bojovat proti „rasismu“. Boas a jeho druhové získali kontrolu nad oddělením antropologie na většině univerzit přesvědčováním svých rovnostářských soudruhů, aby při každé příležitosti používali své pozice pro podporu svých vlastních lidí při akademických jmenováních. Pokud tradiční antropologové nesledovali svoje vlastní cíle a neměli žádnou svatou příčinu něco prosazovat, Boas a jeho následovatelé si zvolili poslání vykořenit rasové vědomosti z moderních akademických míst. Podařilo se jim to.

Kdykoliv rovnostáři dosáhli pozice vlivu nebo moci, pomáhali svým druhům postupovat v oblasti vyučování na univerzitách a akademických oddělení, které vedli. Své náboženské druhy, ale i nežidovské rovnostáře důsledně podporovali v získávání profesur, výzkumných jmenování a povýšení. Podobné tajné dohody se udály v řadách a ve vedení antropologických asociací a žurnálů. Závěrečný úder ale přinesla média svojí podporu tohoto rovnostářského dogmatismu, protože byla téměř úplně v židovských rukou.

Rasová rovnost byla (a stále je) představovaná veřejnosti jako vědecký fakt, opačný názor mají jen ti „úzkoprsí“ a „netolerantní“ lidé. Rovnostářským spisovatelům jako Ashleymu Montagovi a jiným se dostalo velké chvály v časopisech, novinách a později i v televizi. Ať se jednalo o Žida či nežida, vyznávání rasové rovnosti se stalo základní doktrínou pro každého, kdo chtěl v antropologii nebo v jakékoli jiné části akademického světa nějak postoupit. Přilnutí k „politicky správné“ myšlenkové linii vedlo k prestiži, uznání, penězům a úspěchu. Promlouvání o rasové pravdě vedlo k osobním útokům, ukončení kariér a často dokonce i k ekonomickým problémům.

Ashley Montagu se stal nejznámějším hovorcem rovnostářského podvodu, nahrazující Boase jako nejpopulárnějšího představitele antirasismu. Jeho dobře upravený britský přízvuk a aristokratické jméno dodaly jeho názorům na rasovou rovnost okamžitou důvěryhodnost. Stále – i po 30 letech – si pamatuji na jeho působivé vystoupení v televizním programu Today. Jeho kniha „Rasa: nejnebezpečnější lidský mýtus“ se stala biblí rovnosti a hluboce na mne zapůsobila, než jsem měl možnost pohlédnout i na druhou stranu tohoto tématu. Montagovo pravé jméno bylo Israel Ehrenberg. Ve vynikajícím manévru psychologické kamufláže si Ehrenberg změnil jméno několikrát, nakonec se rozhodl pro anglosasky znějící příjmení Montagu, což je jedno z nejprominentnějších anglických aristokratických jmen středověkých rodin.

Do konce 90tých let začali židovští autoři drze psát o své nadvládě v americké antropologii. V časopisu Američan Anthropologist z roku 1997, který vydává Americká antropologická asociace, Žid jménem Gelya Frank píše, že rovnostářská americká antropologie je tak dokonale prosáknutá Židy, že by měla být považována za „součást židovských dějin“. Frank dále přiznává, že antropologie je ve službách sociální agendy a její snaha se zaměřuje na židovské antropology, kteří se „zabývají zaváděním multikulturních teorií do programů pro aktivismus“. Stejný druh antropologů, který tak vše prohlašuje, že pokud jde o bělochy a černochy „neexistuje něco takového jako je rasa“, dnes pokrytecky hlásá jedinečnou genetickou homogenitu Židů. Kromě toho stále vyšší počet židovských antropologů se otevřeně přiznává k oslavování svého zvláštního genetického a kulturního dědictví.

Pokud se nebere v potaz židovský vyvolený lid, rovnostářství stále vládne na půdě americké akademie. Richard Levontin, Leon Kamin, Jared Diamond a Stehen Jay Gould jsou její čtyři samouznání Židé a vedoucí akademičtí představitelé rovnostářství. Navzdory lavině nových vědeckých poznatků dokazujících důležitou úlohu genů ve vytváření jednotlivých a skupinových rozdílů, je rasové rovnostářství stále svatým písmem antropologie a lidské psychologie, jako je to charakterizované v populárních médiích. Diela Lewontina, Kamina, Goulda, Rosea, Diamonda a jiní rovnostáři se pravidelně objevují na stránkách časopisů jako jsou Smithsonian, Natural History, Nature, Discover, Time, Newsweek a jiných široce uveřejňovaných publikací. V televizních programech jsou s nimi často vedeny rozhovory jako s „odborníky“ na téma rasa – a jen zřídkakdy mají jejich akademičtí oponenti možnost vyjádřit opačný názor. Většina hlavních rovnostářských mluvčích se považuje za marxisty, což je malý detail, který se nezdá být ze strany médií připomínán. Představte si, že by některý z jejich odpůrců sám sebe označil za nacistu; předpokládám, že by tento fakt nikdo nikdy neopomenul.

Snad nejlepší způsob jak dokázat cílevědomé podvádění židovských rovnostářů, je odhalení očividně pokryteckých spisů jednoho z hlavních osobností židovského rovnostářství: Jarda Diamonda. V New Yorkské knižní recenzi Diamond chválil Cavalli-Sforza za podkopávání pokusů vědců rozlišovat lidské populace podle rasy stejným způsobem jako se třídí ptáci a jiné druhy do rozličných skupin. Ale v nedávném článku časopisu Natural History Diamond prohlašuje, že genetické studie dokazují, že Židé se liší od nežidů. Překvapivě tvrdí, že „existují i praktické důvody pro zájem o židovské geny. Stát Izrael utrácí velké peníze na podporu emigrace a přeškolení Židů, kteří patřili mezi pronásledované menšiny v jiných krajinách. To okamžitě představuje problém, jak určit, kdo je Žid.“

Takže Diamond tvrdí, že mezi hlavními rasami lidstva neexistují žádné skutečné rozdíly, ale že je rozhodně možné i žádoucí rozlišovat zdaleka méně zjevné rozdíly mezi Židy a nežidy. Dobrý příklad židovské strategie můžeme vidět v jejich očekávání široké asimilace Palestinců do jiných kultur a národů. Palestinci jsou muslimové a křesťané, dvě víry, které jsou všeobecně univerzální ve svých názorech, což je v protikladu k rasistické podstatě judaismu. Pokud Palestinci, kteří byli vyhnáni z území, kde je dnes větší Izrael, pronikají do západních krajin, mnozí uzavírají smíšená manželství a splývají s populací hostitelských národů. Židovští rasisté správně předpovídají, že asimilovaní Palestinci budou mít přirozeně slabší pouta a menší oddanost ke svému palestinskému dědictví a palestinské svobodě. Co se na ně používá, to se používá na všechny, které židovští rasisté shledávají jako své nepřátele a soupeře. Proto se důsledně snaží prolamovat úsilí chránit rasový odkaz, kulturu a solidaritu v každém národě kromě svého vlastního.

Rovnostářství je jen pro potřebu nežidů, zatímco rasová odlišnost a šovinismus zůstávají duší a sílou judaismu.

I přes dobře organizovanou kontrolu „části židovských dějin“ nad antropologií, vědecké uznání rasy roste tak rychle, že populární rovnostáři už asi nebudou schopní příliš dlouho zadržovat vědecký příval. Nikdy neexistoval větší rozdíl mezi vědeckým a populárním přístupem.

Je to samozřejmě strategická potřeba židovských rasistů podlomit jakékoliv pocity etnické solidarity, kultury či loajality mezi jejich protivníky. Kdyby měly ostatní národy silná pouta k vlastní identitě, dědictví a kultuře, přirozeně by se tak lehce nepodrobily židovské nadvládě.

Do češtiny preložila prispievateľka z ČR

2006

www.europskenarody.info